

[Handelsministeren.]

punkter, Højesteretsdommeren i 1927 fremsatte. Jeg synes, at de Ord, som jeg her citerede af den paagældende Højesteretsdommer, har fuldt saa megen Gyldighed nu, som de havde i 1927.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager gjorde adskillige Bemærkninger om, hvad Hensigten var med Givelsen af denne Lov, som blev vedtaget i Foraaret, og han pointerede meget stærkt — og det samme gjorde for øvrigt det ærede Medlem Hr. Hendriksen —, at det, Loven skulde værne imod, det var Overgreb, Organisationernes Overgreb og den enkeltes Overgreb, og Loven skulde tjene til at værne den personlige Frihed, den enkeltes Erhvervsfrihed.

Det lyder jo alt sammen meget smukt, men i Realiteten er Forholdet dette, at Loven — som jeg allerede har sagt — er en Klasselov, der, saaledes som Forholdene almindeligvis er, saaledes som de økonomiske Magtforhold har udviklet sig, i de 9 af 10 Tilfælde vil være rettet imod de svagest stillede i Samfundet, imod Arbejderklassen. Arbejderne har i deres lange Kamp for at naa frem, politisk og økonomisk, for at komme op paa lige Fod med andre Samfundsklasser, faktisk ikke haft noget andet Værn end deres Organisation; de er ikke blevet hjulpet af andre, de har maattet hjælpe sig selv, og den enkelte har intet som helst kunnet udrette, han er først blevet i Stand til at faa sine Kaar forbedret i det Øjeblik, han er gaaet ind i Organisationen, er traadt sammen med sine Kampfæller, saaledes at de i Fællesskab kunde stille deres Krav og værne deres Interesser.

I samme Øjeblik Arbejderne ikke havde deres Organisationer, vilde deres Stilling være forringet, de vilde blive trængt tilbage, ingen vilde hjælpe dem, og ingen vilde heller kunne hjælpe dem. Men altid under Arbejderklassens Bestræbelser for gennem sine Organisationer at naa frem til bedre Kaar, har Arbejderne staaet overfor dette, at de begik Overgreb; altid er der rettet den Beskyldning mod Organisationerne, at de begik Overgreb, og naar man har vendt sig mod Arbejdernes faglige Organisationer, saa har man gjort det med den skønne Motivering, at den enkeltes Frihed blev krænket af Organisationerne.

Det lød alt sammen meget smukt, men i Virkeligheden havde det ingen Betydning for Arbejderklassen; men det var heller ikke Arbejderklassen, man vilde

værne, det var noget helt andet, man vilde værne, og man kunde ikke være uvidende om, at i samme Øjeblik Organisationerne blev hemmet i deres Bestræbelser for at hævde Arbejderklassens Stilling, saa vilde Arbejderne netop blive daarligere stillet, baade samlet og enkeltvis.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager spurgte mig, om jeg var imod Bestemmelsen i Lovens § 1, der lyder saaledes:

„Kollektive Aftaler, som paa uberegtiget Maade begrænser den enkeltes frie Adgang til Erhverv eller Arbejde, kan ikke tillægges Retsvirkning ved Domstolene.“

Jeg synes, dette Spørgsmaal er ganske overflødig. Jeg er imod hele Loven, jeg er imod dens Tendens, imod dens Indhold, og hvis jeg vilde spørge det ærede Medlem om, hvad Ordet „uberegtiget“ skal betyde, saa vilde han være fuldkommen ude af Stand til at give nogen som helst rimelig Forklaring derpaa. Det overlades til Domstolene, og derved bliver hele den Stilling, Domstolen skal tage i Henhold til Loven i Spørgsmaal, der bliver forelagt Domstolen, ganske usikker og i mange Tilfælde ogsaa vilkaarlig.

Det ærede Medlem Hr. Steen spurgte mig, om jeg kan gaa med til, naar Loven er ophævet, at prøve paa, om der skulde være Anledning til at supplere den bestaaende Lovgivning med Bestemmelser, der paa en klarere Maade, end Tilfældet er nu, udformer, hvad der er Ret for Organisationerne, og hvad der ikke er Ret for dem. Jeg kan svare i Overensstemmelse med det, det ærede Medlem Hr. Nygaard har svaret, at jeg gerne, naar Loven er ophævet, skal medvirke til, at der bliver foretaget en saglig og objektiv Prøvelse af hele det Problem, her er under Debat, men vi kan fornuftigvis ikke naa til en fri og uhildet Prøvelse, saa længe den gældende Lov bestaar, og derfor har jeg ogsaa af den Grund tilladt mig at foreslaa Loven ophævet, og jeg skal anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for det af mig forelagte Lovforslag.

Hans Nielsen: Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger, det er vist ogsaa overflødig; hvad selve Forslaget angaar, er dets Skæbne jo allerede afgjort, men jeg vil protestere mod en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Hendriksen, der vilde insinuere, at jeg havde fremsat den Paa-stand, at den omtalte Dommer i Sagen fra